

Märkesförsäljningen

Göran von Bonsdorff minns:

Svenska dagens märken har i allmänhet sålts av skolbarn under 15 år, vilka erhållit provision för varje avyttrat märke. Själv sysslade jag med denna verksamhet 1928-32. Jag ansågs inneha en viss affärsbegåvning, då jag tidigare varit framgångsrik direktör för det s.k. "Tändsticksbolaget Bona" som förmedlade tändsticksetiketter, samt även i klassen sålt äpplen från vår trädgård i Ingå. Vad som denna gång särskilt lockade mig var ett uppmuntringspris som utlovats den vilken sålt största antalet märken.

Jag begav mig alltså förhoppningsfullt ut i centrum av Helsingfors försedd med en nätt korg med röda och gula band samt en sparbössa med påskriften "Svenska dagen". Huvudstötarna inriktade jag mot kontor och affärsföretag som jag förmodade vara finlandssvenskt dominerade. På gatan sade jag "köp svenska dagens märke" åt personer som föreföll att tala svenska och "Ostakaa Kustaa Aadolfin merkkejä" åt finsktalande. Lyckades även lura några av den senare kategorin att köpa märket.

Snart hade jag sålt den första satsen om 100 märken och gick till partikansliet efter en ny sats.

Tanterna där berömde mig. Minns att jag sålde ett märke åt en officer, som sade att han nog sympatiserade med ändamålet, men inte fick bära det på sin uniform, varför han satte det i fickan. Slog även vad med en annan märkesförsäljare om att jag skulle sälja märken i Kansallispankkis huvudkontor. Där misslyckades jag dock tyvärr, då bankfröknarna visste vad jag gick för och surmulet tigande skakade på sina huvuden.

Slutresultatet blev i alla fall, att jag sålde alla mina 200 märken och fick uppmuntringspriset, vilket jag tror var 20 mark. Pengarna satte jag in på Helsingfors Sparbank. Nyligen var det en dam i min bekantskapskrets som hävdade, att en god marknadsförare gått förlorad i mig, då jag ägnade mig åt statslära.